

En la flor de la vida

Un relat de: [Llorenç Garcia](#)

El senyor Apol·lini havia arribat a la simbòlica barrera dels trenta anys. En Apol·lini duia una vida molt ordenada. S'alçava puntual a les set del matí després d'haver dormit les vuit hores reglamentàries, seguia una dieta lliure de greixos, bevia dos litres d'aigua al dia i cisellava el cos en el gimnàs deixant-hi el lleu quatre vegades a la setmana. S'untava cremes per no deshidratar-se el cutis i es feia analítiques cada sis mesos per verificar que ni li mancava ni li sobrava cap substància a la sang. L'alcohol no el tastava mai i el tabac era com l'Anticrist. Però aquell dia era el seu aniversari i per una volta volia trencar les normes. Tot estava enllestit per a una gran celebració en la qual s'anava a obsequiar amb la seua primera disbauxa. Volia experimentar l'adrenalina d'eixir-se d'una existència tan milimètricament calculada i sense marge d'error. Delerava embriagar-se amb els efluvis de l'anomalia.

Amb aquestes disquisicions al cap, en Apol·lini aguardava fermament que el semàfor mutara en verd. De manera inesperada, el senyor Dionísiaç doblegava el cantó sense controlar l'accelerador. En Dionísiaç també celebrava els trenta anys però ja n'havia engegat la commemoració molt abans castigant la seua cirrosi amb una ampolla de whisky. El cotxe col·lidí de forma violenta contra el cos fibrós d'Apol·lini fins llançar-lo cap a la vorera i desplomar-lo de boca terrosa. No trigaria a reunir-s'hi amb ell el cos obés de Dionísiaç, que també isqué espetegat pel parabrisa fins caure damunt de l'altre. No s'havia ajustat tampoc el cinturó de seguretat.

La infermera guaitava l'estat agònic d'aquells dos pacients que compartien cambra. Fullejà l'historial de cadascun abans de constatar les febles constants vitals. La infermera, que durant el seu lleure llegia Paulo Coelho, mussità: "Tan joves i a punt de criar malves per camins oposats. L'un morirà després d'haver viscut massa. L'altre després d'haver-se oblidat de viure".